

1.

Pes mi očmučával kufr. Na to, že šlo o psa na vyhledávání drog, to byl o podivuhodně plyšový exemplář, nejspíš hovárt. Zrovna jsem ho chtěla podrbat za ušima, ale vtom nadzdvihl pysk a vyrazil ze sebe hrozné „Haf“. Pak se posadil a čumákem rázně strčil do mého kufru. Celník vypadal stejně udiveně jako já. Dvakrát se podíval ze psa na mě a zpátky na psa, potom popadl kufr a řekl: „Tak se přeci jen podíváme, co tu naše Amber vyčmučala.“

No báječný. Jsem na britské půdě sotva půl hodiny, a už jsem podezřelá, že pašuju drogy. Práví pašeráci v řadě za mnou se zrovna nejspíš ohromně radovali, protože díky

mně budou moci nerušeně projít kolem se svými švýcarskými hodinkami nebo vytuněnými syntetickými drogami. Který rozumný celník si vybere patnáctiletou holku s blondátým culíkem místo například toho nervózně působícího týpka se ztrhaným výrazem v obličeji támhle vzadu? Nebo toho podezřele bledého kluka s rozcuchanými vlasy, který v letadle usnul dřív, než jsme stihli dojet na startovací dráhu? Není divu, že se teď tak škodolibě kření. Tašky má nejspíš nacpané ilegálními tabletami na spaní.

Ale rozhodla jsem se, že si nebudu kazit náladu – koneckonců nás za těmi zátarasy čeká báječný nový život v přesně takovém domě, o jakém jsme vždycky snily.

Vrhla jsem uklidňující pohled po své sestře Mie, která už stála za kontrolou a nedočkavě přešlapovala z nohy na nohu. Všechno bude dobrý. Není důvod se rozčilovat. Tohle je jen poslední překážka, která stojí mezi námi a již zmíněným báječným novým životem. Let proběhl bezvadně, bez turbulencí, takže Mia nezvracela a já jsem výjimečně neseseděla vedle žádného tlustocha, který by se se mnou hádal o područku a smrděl po pivu. A ačkoli táta jako vždycky zabukoval let u levných aerolinek, které údajně tankují málo paliva, letadlo se nedostalo do potíží, ani když jsme nad Heathrow museli chvíli kroužit, než jsme dostali povolení k přistání. Pak tam byl ještě ten pěkný tmavovlasý kluk, který seděl na druhé straně uličky v řadě přede mnou a nápadně často se na mě otáčel a usmíval se. Už už jsem se chystala ho oslovit, ale pak jsem si to rozmyslela, protože si četl v nějakém fot-

balovém časopise a při čtení hýbal rty jako v první třídě. Ten samý kluk teď mimochodem docela zvědavě zíral na můj kufr. Vůbec všichni zvědavě zírali na můj kufr.

Podívala jsem se vykulenýma očima na celníka a nasadila svůj nejmilejší úsměv. „Prosím... nemáme moc času, letadlo už mělo zpoždění a pak jsme ještě celou věčnost čekaly na zavazadla. A venku už je naše máma, aby mě a moji mladší sestru vyzvedla. Slavnostně prohlašuju, že v mém kufru je jenom hromada špinavého prádla a...“ Na chvíli jsem zmlkla, protože mi přesně v tenhle okamžik došlo, co ještě v tom kufru je. „... v každém případě žádné drogy,“ dodala jsem trochu nesměle a vyčítavě jsem se podívala na psa. Blbé zvíře!

Celník chladně zdvihl kufr na stůl. Jeho kolega otevřel zip a odklopil víko. Všem kolemstojícím bylo okamžitě jasné, co ten pes cítil. Protože upřímně – na to není třeba citlivý psí čuch.

„Co to ksakru...?“ zeptal se celník a jeho kolega si zacpal nos, zatímco špičkami prstů začal přesouvat stranou jednotlivé kusy prádla. Pro nezaujatého přihlízejícího to muselo vypadat, že moje oblečení ukrutně smrdí.

„Biosférický sýr z Entlebuchu,“ vysvětlila jsem a můj obličej mezitím nabyl přibližně barvy vínové podprsenky, kterou ten muž právě držel v ruce. „Dvě a půl kila švýcarského nepasterizovaného sýra.“ Že by tak strašně smrděl, jsem si teda určitě nepamatovala. „Chutná líp, než voní, fakt.“

Amber, ten blbý pes, se klepala. Slyšela jsem, jak se lidi pohihňávají. A opravdoví pašeráci si zaručeně zrovna mnou ruce. Co dělal ten pěkný tmavovlasý kluk, jsem radši vědět nechtěla. Nejspíš byl jen přešťastný, že jsem se ho nezeptala na číslo.

„Tomu říkám geniální úkryt pro drogy,“ řekl někdo za námi, já se podívala na Miu a hlasitě jsem vzdychla. Mia si taky povzdychla. Vážně jsme měly naspěch.

Přitom od nás bylo nanejvýš naivní si myslet, že mezi námi a báječným novým životem stojí jen ten sýr – ve skutečnosti ten sýr pouze prodloužil dobu, po kterou jsme pevně věřily, že před sebou máme báječný nový život.

Jiné holky nejspíš sní o jiných věcech, ale Mia a já jsme si nepřály nic víc než skutečný domov, kde bychom zůstaly déle než rok. S vlastním pokojem pro každou z nás.

Tohle bylo šesté stěhování za osm let, což znamenalo šest různých zemí na čtyřech kontinentech, šestkrát být nové ve škole, šestkrát navazovat přátelství a šestkrát se loučit. Byly jsme profíci v balení a vybalování, omezovaly jsme osobní vlastnictví na minimum a nejspíš se dá snadno odhadnout, proč u nás nikdo nehrál na klavír.

Máma je literární vědkyně (se dvěma doktorskými tituly) a skoro každý rok dostávala úvazek na jiné univerzitě. Do června jsme žily v Pretorii, předtím v Utrechtu, Berkeley, Hajdarábádu, Edinburghu a Mnichově. Naši rodiče se před sedmi lety rozvedli. Táta je inženýr a podobně neklidný jako máma, což znamená, že se stěhuje podobně často.

Takže ani letní prázdniny jsme netrávily na jednom místě, ale vždycky tam, kde táta zrovna pracoval. Momentálně to bylo v Curychu, proto byly naše prázdniny ve srovnání s jinými báječné (včetně nejrůznějších horských túr a návštěvy biosférické rezervace v Entlebuchu), ale bohužel ne všechna místa, na kterých se upíchl, byla tak pěkná. Lottie občas říkala, že bychom měly být vděčné, že díky rodičům poznáme kus světa... No, upřímně, kdybyste někdy strávili léto na okraji industriální zóny v Bratislavě, taky by se vaše vděčnost držela v jistých mezích.

Od tohoto podzimního trimestru tedy máma učila na Magdalen College, čímž se splnil jeden z jejích velkých snů. Celá desetiletí snila o úvazku v Oxfordu. Tím, že pro nás pronajala venkovský domek z 18. století, si taky splnila jeden sen. Konečně se usadíme a budeme mít skutečný domov. Podle popisu realitní kanceláře vypadal ten domek romanticky a útulně, a jako by byl od sklepa až po půdu plný báječných děsivých tajemství. Měl velkou zahradu se starými stromy a stodolu a z pokojů v prvním patře byl – alespoň v zimě – výhled až dolů na Temži. Lottie tam měla v plánu pěstovat zeleninu, vařit marmeládu a stát se členkou selského sdružení. Mia chtěla postavit domek na stromě, opatřit si veslici a ochočit sovu. A já snila o tom, že na půdě najdu krabici se starými dopisy, a přijdu na kloub všem tajemstvím toho domu. Kromě toho jsme ještě rozhodně chtěly pověsit si tepanou postel jako houpačku na jeden ze stromů, ve které by se dalo ležet a dívat se do nebe.

A přinejmenším každý druhý den bychom pořádaly opravdový anglický piknik a dům by voněl po Lottiiných domácích sušenkách. A možná taky po sýrovém fondue, protože ten dobroučkový sýr celníci právě před našima očima porcovali na maličké kousíčky, z kterých se nic jiného udělat nedá.

Když jsme konečně vyšly do haly – nebylo totiž proti žádnému zákonu dovézt si do Británie pár kilo sýru pro vlastní potřebu, jen teď jako dárek na Lottie neudělá zrovna dojem – mámě stačila méně než minuta na to, aby náš sen o životě na anglickém venkově nechala prasknout jak bublinu.

„Malá změna plánu, myšky,“ řekla hned po pozdravu – a ačkoli se přitom zářivě usmívala, špatné svědomí měla jasně vepsané ve tváři.

Za ní se přiblížil muž s prázdným vozíkem na zavazadla. A aniž bych si ho musela důkladně prohlížet, bylo mi jasné, co byl zač: Změna plánu osobně.

„Nenávidím změny plánu,“ zamumlala Mia.

Máma se pořád ještě snažila usmívat. „Tahle se vám bude líbit,“ lhala.

„Vítejte v Londýně, nejživějším městě na světě.“

„Vítejte doma,“ doplnil pan Změna plánu vřelým, hlubokým hlasem a naložil naše kufry na vozík.

Taky jsem nenáviděla změny plánu, z celého srdce.